

Пожар

(Лев Толстой)

Беше през жетва. Всички годни за работа бяха на полето. В селото останаха само бабите и децата. В една кжща остана една баба с трите си внучета. Бабата запали печката, за да сготви гостба, па полегна край печката да си почине. Налетяха я мухи и я захапаха. Тя покри главата си с едно палто и заспа. Тригодишната ѝ внучка Маша загреба жар в една керемидка и излезе в коридора. Там имаше снопи. Бяха оставени, за да извадят от тях вжжица*). Маша изсипа жарта под снопите и почна да духа. Когато сламата започна да се подпалва, Маша се зарадва, влезе в кжщи, хвана за ръка братчето си Кирчо и го изведе в коридора. Братчето ѝ беше на една и половина година, и току що се учеше да ходи. Маша му каза:

— Гледай, Кирчо, какъв огън запалих! Аз го запалих, аз!

Снопите вече гореха и децата се радваха. Когато дима напълни коридора, Маша се уплаши и побегна назад в кжщи. Кирчо затупурка след нея, падна на прага, разби си носът и заплака. Маша го вмъкна в кжщи и двете деца се скриха под оджра.

Бабичката нищо не чуваше и спеше.

Осемгодишния Ваня беше на улицата. Той видя димът из коридора на кжщата им, припна, премина през пушека, влезе в кжщи, събуди баба си. Тя скочи сънна и замаена, забрави децата, изкочи на дворът и завика за помощ.

Маша се спотайваше под оджрът и мълчеше. Малкия Кирчо плачеше, защото го болеше носа. Ваня чу плача, погледна под оджрът и завика на децата:

— Бегайте, ще изгорите!

Маша побегна към коридора, но от дим и огън оттам не можеше да се мине. Тя се повърна назад. Тогава Ваня отвори прозорецът и ѝ каза да изскочи през

*) Вжжица — дълга слама, с която вжрзват снопи.